

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 6 mars 1996 *

I mål T-141/95,

Kirsten Schelbeck, tjänsteman vid Europaparlamentet, bosatt i Luxemburg, företrädd av advokaterna Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure och Véronique Leclercq, Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos Fiduciaire Myson S. A. R. L. , 1, rue Glesener,

sökande,

mot

Europaparlamentet, företrätt av avdelningschefen Manfred Peter, och Jannis Pantalis, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress hos Europaparlamentets generalsekretariat, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av Europaparlamentets beslut av den 1 december 1994 — vilket antogs efter ett beslut om att upphöra med

* Rättegångsspråk: franska.

tillämpningen av artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna på vissa tillägg enligt dansk lagstiftning — om att vägra att ersätta sökanden för de belopp som hade dragits av från hennes lön enligt denna bestämmelse under tiden mellan den 1 november 1987 och den 30 april 1993,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden A. Saggio, samt domarna V. Tiili, och R. M. Moura Ramos,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören B. Pastor,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 24 januari 1996,

följande

Dom

Bakgrund och tillämpliga bestämmelser

- 1 Sökanden rekryterades som översättare, med anställning som extraanställd med tillträde den 1 november 1987. Hon placerades vid den danska översättningsavdelningen vid Europaparlamentet.

- 2 Genom beslut av tillsättningsmyndigheten av den 3 mars 1988, med verkan från den 1 januari 1988, utsågs sökanden till provanställd tjänsteman. Hon blev fast anställd i lönegrad LA 7 löneklass 3, genom beslut av den 10 oktober 1988, med verkan från den 1 oktober 1988.
- 3 Sökanden uppgav i enlighet med artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), de tillägg som hon uppbar för sina tre barn i enlighet med den danska lagen nr 147 av den 19 mars 1986 (nedan kallad den nationella lagen).
- 4 Parlamentet gjorde, med tillämpning av artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna, från och med den 1 november 1987, avdrag för dessa nationella tillägg från de familjetillägg som sökanden uppbar enligt artikel 2 i bilaga 7 till tjänsteföreskrifterna.
- 5 Den 17 mars 1994 sände sökanden ett meddelande till avdelningen "Tjänsteföreskrifter/personalförvaltning" vid parlamentet. I detta meddelande erinrade hon om att parlamentet, sedan den 1 november 1987, hade gjort avdrag från hennes lön för de tillägg som hon uppbar enligt den nationella lagen. Med hänvisning till ett beslut som hade fattats av den behöriga avdelningen angående dessa tilläggs art, begärde sökanden även att parlamentet skulle ersätta henne för de belopp som "felaktigt" hade avdragits och informera henne om hur lång tid detta skulle ta.
- 6 Det framgår av ett meddelande angående löneutbetalning, daterat den 14 mars 1994, som hade upprättats av avdelningen "Tjänsteföreskrifter/personalförvaltning", att de tillägg som hade utbetalats till sökanden enligt den nationella lagen från och med den 1 mars 1994 inte längre skulle dras av från det barntillägg som utbetalas enligt artikel 2.2 i bilaga 7 till tjänsteföreskrifterna. Vidare framgår det av det andra meddelandet angående löneutbetalning från samma avdelning, daterat den 20 juli 1994, att de belopp som från och med den 1 maj 1993 hade dragits av från sökandens lön enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna skulle återbetalas till henne.

- 7 Vid utbetalningen av sökandens lön för juni månad år 1994, återbetalades de belopp som administrationen vid parlamentet hade fortsatt att dra av under tiden mellan den 1 mars och den 31 maj 1994 till sökanden.
- 8 Den 24 augusti 1994 sände sökanden ett meddelande till avdelningschefen för personalavdelningen. Hon hänförde sig i detta till meddelandet av den 14 mars 1994, som, enligt henne, avdelningen "tjänsteföreskrifterna/personalförvaltning" just hade delgivit henne, och genom vilken hon fick reda på att de tillägg som utbetalas av den danska myndigheten inte längre skulle dras av från hennes lön. Med erinran om att parlamentet hade gjort dessa avdrag alltsedan hon utnämndes den 1 november 1987, begärde sökanden "att de felaktigt avdragna beloppen följaktligen skulle återbetalas till henne".
- 9 Vid utbetalningen av sökandens lön för september månad år 1994, återbetalades de belopp som hade dragits av under tiden mellan den 1 maj 1993 och den 28 februari 1994 till sökanden.
- 10 När sökanden inte erhöll något svar på sin skrivelse av den 24 augusti 1994, tillställde hon den 18 november 1994 avdelningschefen för personalavdelningen en ny begäran om återbetalning. Hon gjorde i denna gällande dels att de avdragna beloppen för tiden från och med den 1 maj 1993 hade återbetalats till henne vid utbetalningen av hennes lön för september månad år 1994, dels begärde hon återbetalning av under tiden mellan 1 november 1987 och 30 april 1993 "felaktigt avdragna belopp".
- 11 Sökanden informerades genom skrivelse från avdelningen "Tjänsteföreskrifter/personalförvaltning", av den 1 december 1994, om att man "till följd av en praxisändring", från och med den 1 maj 1993 hade slutat att tillämpa regeln om förbud

mot sammanträffande av förmåner enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna på de tillägg som hon uppbar i enlighet med den nationella lagen. Enligt samma skrivelse fanns det, ”med beaktande av att den nya praxisen hade införts från och med den 1 maj 1993, ingen grund för att återbetala de belopp som hade avdragits under tiden mellan den 1 november 1987 och den 30 april 1993”.

- 12 Sökanden anförde den 1 mars 1995 ett klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna mot beslutet i denna skrivelse.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 13 Det är mot denna bakgrund som sökanden, genom ansökan ingiven till förstainstansrättens kansli den 5 juli 1995, har väckt den aktuella talan enligt artikel 91.2 i tjänsteföreskrifterna.
- 14 Efter det att den aktuella talan hade väckts, avslogs sökandens klagomål av den 1 mars 1995 uttryckligen genom beslut i skrivelse från parlamentets generalsekretäre av den 18 juli 1995.
- 15 Det skriftliga förfarandet vid förstainstansrätten avslutades den 17 oktober 1995, i och med att dupliken ingavs.
- 16 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet utan föregående åtgärder för bevisupptagning. Parterna har hållit slutanföranden och svarat på förstainstansrättens muntliga frågor vid offentligt sammanträde den 24 januari 1996.

17 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara Europaparlamentets beslut av den 1 december 1994 om att vägra att till sökanden återbetala de belopp som hade dragits av från hennes lön enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna under tiden mellan den 1 november 1987 och den 30 april 1993,

- i den mån som det är nödvändigt, ogiltigförklara beslutet om att implicit avslå hennes klagomål av den 1 mars 1995, samt

- förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

- avgöra frågan huruvida talan kan upptas till sakprövning,

- ogilla talan och följaktligen avslå begäran om återbetalning av de belopp som har dragits av från sökandens lön enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna, samt

- besluta om rättegångskostnaderna i enlighet med tillämpliga bestämmelser.

Förutsättningar för sakprövning

Sammanfattning av parternas argument

- 19 Parlamentet har, utan att göra en formell invändning om rättegångshinder, anmärkt att den aktuella talan kan anses ha väckts för sent. För det första kan sökandens meddelande av den 17 mars 1994 betecknas som en ansökan i den mening som avses i artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna. För det andra kan administrationens skrivelse av den 1 december 1994 betecknas som en bekräftande rättsakt i förhållande till lönebeskeden för juni och september månad år 1994, vilka utgjorde rättsakter som gick henne emot i den mening som avses i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna.
- 20 Parlamentet anser att sökanden borde ha anfört klagomål senast när hon fick sitt lönebesked för september månad år 1994, genom vilket hon kunde förstå att de belopp som hade dragits av enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna inte skulle återbetalas för tiden efter den 1 maj 1993.
- 21 Sökanden har inledningsvis anmärkt att parlamentets beslut om de nationella tilläggens art, vilket har antagits en obestämd dag och inte publicerats, inte kan ses som en rättsakt som går henne emot i den mening som avses i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna. Enligt sökanden är det först i meddelandet av den 24 augusti 1994 som hon formellt har begärt återbetalning av de belopp som har dragits av från hennes lön sedan den 1 november 1987. Vad gäller sökandens lönebesked för september månad år 1994, har hon gjort gällande att detta inte innehöll något som tydde på att parlamentet vägrade att till henne återbetala de belopp som hade dragits av under tiden mellan den 1 november 1987 och den 30 april 1993.
- 22 Enligt sökandens mening var det först när hon mottog meddelandet av den 1 december 1994 som hon, för första gången, kunde ta del av den rättsakt som gick henne emot, och mot vilken hon för talan vid förstainstansrätten, nämligen parlamentets beslut att vägra att till henne återbetala de belopp som hade dragits av

under tiden mellan den 1 november 1987 och den 30 april 1993. Således har hon anfört klagomål mot detta beslut enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna i tid och parlamentet har ingen grund för att hävda att talan inte kan upptas till prövning.

Förstainstansrättens bedömning

- 23 Förstainstansrätten anmärker inledningsvis att sökanden genom sin talan vänder sig mot parlamentets beslut att vägra att till henne återbetala de belopp som, enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna, hade dragits av från hennes lön under tiden mellan den 1 november 1987 och den 30 april 1993.
- 24 För att avgöra om sökanden har rätt att föra talan, skall det undersökas om sökanden, såsom svaranden påstår, kunde ta del av detta beslut som går henne emot i den mening som avses i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna innan hon fick del av det genom parlamentets skrivelse av den 1 december 1994. Frågan är alltså huruvida denna skrivelse kan betecknas som en bekräftande rättsakt eller inte.
- 25 I detta avseende skall det inledningsvis konstateras att sökanden, i sin skrivelse till parlamentet av den 17 mars 1994, med hänvisning till ett nytt beslut angående arten av de tillägg som hon uppbar enligt den nationella lagen, har begärt återbetalning av samtliga belopp som har dragits av från hennes lön enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna, alltsedan hon trädde i tjänst vid parlamentet den 1 november 1987.
- 26 Förstainstansrätten konstaterar vidare att sökanden, vid utbetalningen av hennes lön för juni månad år 1994, verkligen återfick en del av de belopp som hade avdragits enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna. I motsats till vad parlamentet har

hävdad, kan denna partiella ersättning emellertid inte rimligen tolkas som ett beslut av parlamentet om att vägra att till henne återbetala resterande belopp som hade avdragits av samma anledning.

- 27 Detta konstaterande gäller även för ersättningen vid utbetalningen av sökandens lön för september månad år 1994, till följd av hennes skrivelse av den 24 augusti 1994. Återbetalningen av belopp avdragna under tiden mellan den 1 maj 1993 och den 28 februari 1994, till följd av ett beslut om att sluta tillämpa artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna på de nationella tilläggen i fråga, motsvarade i själva verket på intet sätt ett beslut om att vägra att ersätta de belopp som har avdragits enligt samma bestämmelse, under tiden mellan den 1 november 1987 och den 30 april 1993.
- 28 Det skall slutligen anmärkas att den omständigheten att sökanden, vid den återbetalning som skedde i september 1994, kände till meddelandena angående löneutbetalning av den 14 mars och den 20 juli 1994 inte på något sätt påverkar föregående konstateranden. Dessa meddelanden gav nämligen ingen objektiv upplysning som skulle kunna tolkas som en eventuell vägran från parlamentets sida att till sökanden återbetala de belopp som har avdragits från hennes lön under tiden mellan den 1 november 1987 och den 30 april 1993.
- 29 Av det ovanstående följer att parlamentets beslut i dess skrivelse av den 1 december 1994 skall betecknas som en rättsakt som går någon emot i den mening som avses i artikel 91.1 i tjänsteföreskrifterna och inte som en bekräftande rättsakt. Mot denna bakgrund skall talan mot detta beslut förklaras kunna upptas till prövning.

Prövningen i sak

- 30 Till stöd för sin talan har sökanden åberopat två grunder, dels om bristande motivering, dels om åsidosättande av bestämmelserna i artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna, jämförd med artikel 2 i bilaga 7 till tjänsteföreskrifterna.

Grunden om bristande motivering

Sammanfattning av parternas argument

- 31 Enligt sökanden saknar det omtvistade beslutet helt motivering i det att parlamentet, i strid med de krav som följer av fast rättspraxis, inte har angett skälen till beslutet, vilka måste var kända för att domstolarna skall kunna pröva dem. Parlamentet har närmare bestämt inte angett skälen till varför det beslutade att begränsa återbetalningen av avdragna belopp enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna till tiden efter den 1 maj 1993.
- 32 Parlamentet har å sin sida gjort gällande att grunden i fråga inte fanns med i det administrativa klagomålet och att den därför skall avvisas, men anser ändå att i vilket fall som helst gav hänvisningen i skrivelsen av den 1 december 1994 till en ny administrativ praxis — nämligen icke-tillämpning av regeln om förbud mot sammanträffande på de nationella tilläggen i fråga — ett rimligt och adekvat svar som direkt var knutet till fastställandet av dagen för tillämpning av det omtvistade beslutet, nämligen den 1 maj 1993.

Förstainstansrättens bedömning

- 33 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att enligt fast rättspraxis har skyldigheten att motivera ett beslut till syfte att göra det möjligt för gemenskapens domstolar att pröva om det påtalade beslutet är lagenligt och ge den berörde tillräckliga upplysningar för att kunna avgöra om beslutet är grundat eller om det har brister som gör att dess lagenlighet kan ifrågasättas (se förstainstansrättens dom av den 27 oktober 1994, Mancini mot kommissionen, T-508/93, RecFP s. II-761, punkt 36).

34 Förstainstansrätten konstaterar vidare att det vid en läsning av skrivelsen av den 1 december 1994 framgår att parlamentet har grundat sig på begreppet "ändring av administrativ praxis" utan retroaktiv effekt, för att begränsa återbetalningen av belopp avdragna enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna till den dag som "den nya praxisen trädde ikraft", nämligen den 1 maj 1993.

35 Av detta följer att det omtvistade beslutet ger den berörda tillräckliga upplysningar för att avgöra om beslutets lagenlighet kan ifrågasättas, vilket hon också har gjort, och gör det möjligt för gemenskapens domstolar att utöva sin kontroll i detta avseende. Grunden om bristande motivering skall således förkastas.

Grunden om åsidosättande av bestämmelserna i artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna, jämförd med artikel 2 i bilaga 7 till tjänsteföreskrifterna

Sammanfattning av parternas argument

36 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att en institution endast kan göra ett avdrag enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna om den har funnit att de tillägg som erhålls från annan källa är av samma art som de familjetillägg som en tjänsteman har rätt till i enlighet med del 1 i bilaga 7 till tjänsteföreskrifterna. I det aktuella fallet har den omständigheten att parlamentet beslutade att sluta att tillämpa regeln om förbud mot sammanträffande på sådana tillägg som det som sökanden har uppburit enligt dansk lag, inte kan betyda något annat än att det formellt har erkänt att det har gjort en oriktig bedömning vad avser dessas art. Mot denna bakgrund anser sökanden att parlamentet är skyldigt att till henne återbetala samtliga belopp som har dragits av enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna, från och med den 1 november 1987, jämte ränta om åtta procent per år.

37 Parlamentet har inledningsvis anmärkt att det inte i någon bestämmelse i tjänsteföreskrifterna uttryckligen föreskrivs att artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna inte är

tillämplig på de tillägg som utbetalas enligt dansk lag. Parlamentet har vidare anmärkt att institutionerna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att avgöra arten av tillägg som utbetalas enligt en nationell lagstiftning. Det anser dessutom att dess tidigare "administrativa praxis" avseende artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna inte utgör en rättsstridig rättsakt som skall dras tillbaka ex tunc [med retroaktiv verkan] och att dess nya praxis inte följer av ett individuellt beslut som kan ge individuella rättigheter, utan av ett beslut som är tillämpligt på en abstrakt grupp danska tjänstemän som har ett eller flera underhållsberättigade barn. Parlamentet menar slutligen att det uteslutande har grundat sig på sökandens uppgifter, och att hon aldrig har klagat mot dess tidigare praxis.

Förstainstansrättens bedömning

- 38 Förstainstansrätten erinrar om att enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna gäller följande: "Tjänstemän som erhåller de familjetillägg som anges i denna artikel skall uppge likartade tillägg som erhålls från annan källa. Sådana andra tillägg skall dras av från de som betalas ut enligt artiklarna 1, 2 och 3 i bilaga 7."
- 39 Denna bestämmelse skall tolkas på så sätt att det ankommer på institutionerna att avgöra om de tillägg som tjänstemän eller anställda har uppgett enligt denna skyldighet är likartade i förhållande till de tillägg som betalas ut enligt artiklarna 1, 2 och 3 i bilaga 7 till tjänsteföreskrifterna. Av detta följer att den omständigheten att en tjänsteman i enlighet med artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna uppger tilläggen inte i något fall befriar institutionen från dess skyldighet att så snart som möjligt pröva om dessa tillägg utgör "likartade tillägg som erhålls från annan källa" vad avser tillämpningen av ifrågavarande regel om förbud mot sammanträffande.
- 40 Dessutom tillåts institutionerna enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna endast att besluta om att sluta att tillämpa regeln om förbud mot sammanträffande i två fall.

Det första fallet är vid en objektiv förändring av arten av de tillägg som erhålls från annan källa, särskilt till följd av en ändring i den nationella lagstiftningen enligt vilken de utbetalas. Det andra fallet är att institutionen, vid sin prövning enligt samma bestämmelse (se punkt 39), konstaterar att den inte, enligt objektiva kriterier för enhetlig tillämpning, har betecknat de nationella tillägg som den berörde har uppgett korrekt och av denna anledning gjort felaktiga avdrag. I det fallet träder det tvingande beslutet att sluta att tillämpa artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna i kraft då det första felaktiga avdraget gjordes.

- 41 Mot denna bakgrund skall det konstateras att det var fel av parlamentet att — när det hade beslutat att sluta att tillämpa artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna på de nationella tilläggen i fråga, på grund av att de inte var av samma art som de som uppbars enligt artikel 2 i bilaga 7 till tjänsteföreskrifterna — vägra att återbetala de belopp som hade avdragits från sökandens lön med tillämpning av samma bestämmelse under tiden mellan 1 november 1987 och 30 april 1993.
- 42 Av detta följer att grunden skall godtas.
- 43 Av allt ovanstående följer att talan är grundad.

Rättegångskostnader

- 44 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom parlamen-

tet är tappande part och sökanden har yrkat att parlamentet skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, skall parlamentet förpliktas att ersätta samtliga rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) Europaparlamentets beslut av den 1 december 1994 om att vägra att till sökanden återbetala de belopp som hade dragits av från hennes lön enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna under tiden mellan den 1 november 1987 och den 30 april 1993, skall ogiltigförklaras.
- 2) Europaparlamentet skall bära sina egna rättegångskostnader och ersätta sökandens rättegångskostnader.

Saggio

Tiili

Moura Ramos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 mars 1996.

H. Jung

A. Saggio

Justitiesekreterare

Ordförande